

и вѣрно! — чува се команда. Пестете патронитѣ! Турцитѣ сж на 50 стѣпки. Тѣ вече се кагерятъ къмъ окопитѣ. Гръмоносно „ура“ се чува между руси и българи: ударъ на ножъ! Нападателятѣ сж остѣргани отъ позицията. Иди втора вълна — сжщо; иде трета . . . Слънцето се издига нагоре, горещината се засилва, опълчението, залостено въ каменни окопи, изкоква, отбива съ ножове нападателитѣ, и пакъ се връща да чака други. Вода ни капка. На виковетѣ „юрушъ“, „Аллахъ“ отговарятъ „ура“

Обѣдъ минава, закуска никаква. Изреждатъ се 7 атаки. Чува се викъ: бѣгайте! турцитѣ ни заобикалятъ. Настава смущение, още малко и всичко е свършено. Руски офицери запѣватъ „Шуми Марица“. Запѣватъ всички. Тука ще умремъ! Нека нашитѣ братя и внуци видятъ нашето геройство. Дръжте се, братя! Помощъ ще дойде . . .

И наистина, въ най-страшната минута се чува „ура“ по габровското шосе. 1,000 руски стрелци, качени по двама на конь, пристигатъ. Слизатъ отъ конетѣ и право върху сближениятѣ вече турски зѣби на клещитѣ. Тѣ съ атака избиватъ зѣбитѣ на ламята, що постѣга да стисне и глѣтне борцитѣ. „Ура“ откъмъ Габрово, „ура“ откъмъ Шипка отпжждатъ черкезитѣ и татаритѣ и съ това спасяватъ братята си. Цѣлата руско-българска позиция се ободрява и съвършено отблѣсва атакитѣ. Турцитѣ, при невѣзможността да достигнатъ целта си, се завръщатъ чакъ на далечнитѣ и отсрещни върхове. Пристига и генералъ Драгомировъ съ дивизията си. Той бива раненъ, но зима участие въ боеветѣ и турцитѣ вече се убеждаватъ, че не ще минатъ прохода.